

‘Als het aan mij lag, was ik tot mijn 100ste doorggegaan’

Een paar jaar geleden werd ze uitgeroepen tot oudste ondernemer van Nederland. Geen moment dacht ze eraan te stoppen. Maar toen Minie Wiegman (nu 93) bij een val haar arm verbrijzelde, moest ze haar winkel toch sluiten. ‘Ik mis de winkel nog iedere dag. Maar er is altijd genoeg te doen.’

‘Je leert overal mee leven, maar door die arm kon ik in de winkel niet meer doen wat ik wilde’

en minstens 150 trouwe klanten en kennissen nam Brummen in stijl afscheid van de oudste ondernemer van het land.

Ze mist de winkel nog iedere dag, zegt Wiegman. ‘Ik heb het er maandenlang heel moeilijk mee gehad. Ik heb graag mensen om me heen en toen ik de winkel nog had, kwamen die vanzelf naar me toe. Toen dat ophield, realiseerde ik me dat ik voortaan zelf het gezelschap moest gaan opzoeken. Onlangs heb ik mijn auto weggedaan, want door die verbrijzelde arm kon ik eigenlijk niet goed meer sturen en dat werd me te gevaarlijk.’

PANNENLAPPEN

Daarom maakt ze nu iedere dag een wandeling, al is het maar voor de boodschappen. ‘Dan kom ik altijd wel een bekende tegen waarmee ik een praatje kan maken. Ik ben al 65 jaar lid van de kegelclub en daar ga ik nog steeds elke week naartoe. Op maandagochtend heb ik gymnastiekles en ik heb al meer dan veertig jaar een abonnement op de schouwburg. Vroeger gingen we altijd met een clubje van vier echtparen. Mijn vriendin van 90 en ik zijn de laatsten die daar nog van over zijn en we zijn altijd trouw blijven gaan. Ik heb net weer kaartjes voor Herman van Veen besteld.’

Tijdens het gesprek gaat vier keer de telefoon en wordt er twee keer aan haar huisdeur gebeld. De buurvrouw vraagt of ze straks een hapje kom mee-eten. Een van de leden van de vrouwenvereniging belt voor meer informatie over een reisje dat ze binnenkort gaan ondernemen.

Als ze weer is gaan zitten wijst Minie op een stapel identieke pannelappen en kledjes die naast haar stoel ligt. ‘Voor Roemenië. Iedere week komen we met een groep vriendinnen samen en dan drinken we koffie met wat lekkers erbij en haken we. Ondertussen praten we gezellig bij.’

Haar dagen zien er tegenwoordig niet eens zo anders uit dan toen ze nog werkte. ‘Ik stond altijd vroeg op, las de krant en ging dan aan het werk, en dat doe ik nog steeds. Op tijd opstaan en bezig blijven is belangrijk. Ik ken genoeg mensen die iedere dag uitslapen, maar dan kom je tot weinig meer. Ik heb de krant vroeg uit; een andere bewoner hier uit de flat komt hem halen om later op de dag te lezen.’

Een mening heeft ze zeker ook. ‘Ik heb altijd geroepen dat wie niet gaat stemmen ook geen recht heeft om te lopen mopperen.’ Een paar weken nadat ze gestopt was, vroeg de VVD in Brummen of ze lijstduwer wilde worden. ‘Ja, toen werd ik de oudste lijstduwer ooit, maar daar gaat het toch helemaal niet om? Ik erger me dood aan mensen die niet kunnen wachten tot ze met pensioen gaan. Je moet niet bij de pakken neer gaan zitten. Als je wilt, kun je nog een heleboel.’

FOTOWINKELS

Samen met haar man runde Wiegman decennialang twee fotowinkels, een in Brummen en een in Eerbeek. Hij overleed in 1993. De ondernemer was toen 68, maar piekerde er niet over met pensioen te gaan. ‘Maar ik merkte ook dat het langzaam maar zeker minder goed ging met fotowinkels in Nederland. Mensen lieten hun foto's ontwikkelen bij supermarkten en warenhuizen, dus ook bij ons liep de omzet terug. Toch kon ik het niet over mijn hart verkrijgen om de winkels te verkopen.’

Op een dag stapte de eigenaar van stomerij Excellent uit Eerbeek haar winkel binnen. Hij wilde graag een vestiging in Brummen openen waar mensen hun kleren konden halen en brengen. Was dat niets voor haar? Dat was net het duwtje dat ze nodig had. ‘Ik realiseerde me dat het mij niet ging om geld verdienen, maar dat ik graag onder de mensen ben. Toen kon ik het besluit nemen de winkels te verkopen. De vestiging in Brummen had een dubbele garage en daar ben ik de stomerijwinkel in begonnen.’

Ze maakte er een gezellige winkel van. In de hoek zette ze een paar rieten stoelen en een tafeltje neer. Veel klanten kwamen alleen voor een praatje en een kopje koffie of thee. ‘Er gingen wel drie pakken koekjes per week doorheen’. Dat heeft ze bijna 25 jaar volgehouden. ‘Als het aan mij had gelegen was ik tot mijn honderdste doorggegaan.’ Als ze niet gevallen was, had ze daar morgenvroeg gewoon weer gestaan.

Linda Huijsmans is medewerker van Het Financieele Dagblad

Cv

- **1925** Geboren op 30 juli in Brummen, als Minie Timmer.
- **1941-1950** Werk bij boekhandels en accountantskantoor. Aangenomen bij een boekhoudkantoor, leert balansen maken en boekhouden.
- **1950** Getrouwd met Jan Wiegman.
- **1954** Opening fotowinkel Brummen en Eerbeek.
- **1993** Jan Wiegman overlijdt, Minie verkoopt de fotowinkels.
- **1993** start vestiging van stomerij Excellent in Brummen.

Tegenslag

In Tegenslag vertellen ondernemers, bestuurders, politici en kunstenaars over de dieptepunten in hun loopbaan. En hoe zij die te boven kwamen.

In 2016 ontdekte een pr-medewerker van de Kamer van Koophandel dat Minie Wiegman de oudste nog actieve ondernemer van Nederland was. Met bossen bloemen en de nodige journalisten en fotografen kwamen ze haar in haar stomerij-winkel in Brummen, vlakbij Zutphen, opzoeken. Die ophef over haar leeftijd heeft ze altijd een beetje overdreven gevonden. ‘Voor mij voelde het niet als werk, ik genoot ervan.’

Er stond een hometrainer achterin de stomerij, waar ze, als het even rustig was, een stukje op ging fietsen. Zo bleef ze fit. Tot die dag dat ze iets te gehaast wilde afstappen toen er een klant binnenkwam. ‘Mijn voet bleef achter de lus haken en boem, daar lag ik op de stenen vloer. Mijn bovenarm bleek verbrijzeld. Och, wat had ik daar een pijn aan. Ik ging naar de dokter en die zei meteen: ‘Daar kunnen we niets meer aan doen. Ik ga het ook niet opereren.’

Ze zou haar arm nooit meer hoger kunnen tillen dan haar schouder. ‘Je leert overal mee leven, maar door die arm kon ik in de winkel niet meer alles doen wat ik wilde. De hele dag was ik bezig pakjes aan te nemen en kleren op te hangen, dat ging nu niet meer. Steeds moest ik aan klanten vragen iets voor me op te hangen of neer te leggen. Ik kon het niet meer doen zoals ik zelf wilde. Daarom moest ik stoppen. Het kon echt niet anders.’

Dat afscheid ging bepaald niet ongemerkt voorbij. In aanwezigheid van de burgemeester

Minie Wiegman: ‘Ik kon het niet meer doen zoals ik wilde, daarom moest ik stoppen.’

FOTO'S: MARK HORN VOOR HET FINANCIEELE DAGBLAD